Należność pocztowa opłacona ryczałtem

Rok X. Warszawa, 15 kwietnia 1929 r. Nr. 8 (142).

MASZYNISTA

ORGAN ZAWODOWEGO ZWIĄZKU MASZYNISTÓW KOLEJOWYCH

PISMO ZAWODOWE POŚWIĘCONE SPRAWOM MASZYNISTÓW I KOLEJNICTWU

Wychodzi 1 i 15 każdego miesiąca

Cena N-ru 25 gr. Członkowie związku otrzymują pismo bezpłatnie.

Rękopisów redakcja nie zwraca

Anonimów nie uwzględnia się

Ceny ogłoszeń wedle umowy

REDAKCJA i ADMINISTRACJA:

Warszawa, ul. Chmielna 9, m. 9.

Telefon Nr 195-28

Konto czekowe P.K.O. Nr 3585.

Własne sprawy we własne bierzmy ręce!

O POSZANOWANIE DLA OBOWIĄZUJĄCEGO PRAWA

Obowiązujące ustawy i rozporządzenia istnieją chyba po to, aby były szanowane i wykonywane. Jeśliby miało być inaczej, zbytecznym byłby trud ich opracowywania i ogłaszania. Jeżeli zaś obowiązują i winny być przestrzegane, to obowiązują chyba wszystkich bez wyjątku i bez względu na piastowaną godność i zajmowane stanowisko. W nowoczesnem, praworządnem Państwie nie ma i być nie może osób z pod prawa wyjętych, osób, które dowolnie mogłyby postępować jak im się podoba, nie licząc się z regułami, obowiązującymi innych obywateli.

Ten naturalny i zrozumiały zupełnie porządek, nie obowiązywał nigdy i nie obowiązuje dotąd w polskiem kolejnictwie. Istnieją w nim dwie wyraźnie oddzielone od siebie kasty: ci, którzy za nic mają wszelkie przepisy nawet przez siebie samych wydane i ci, którzy zobowiązani są stosować się rygorystycznie do wszelkich znanych i nieznanych im ustaw, rozporządzeń, zarządzeń, okólników itd. Do pierwszej kategorji należą dzierżący w ręce t. zw. władzę, do drugiej należy cała reszta pracowników kolejowych, zatrudnionych w służbie wykonawczej.

Codziennie, przy sposobności procesów sądowych i dyscyplinarnych, w zwykłej służbowej praktyce, słowem na każdym kroku wpaja się w kolejarza przekonanie o konieczności ścisłego stosowania się do obowiązujących przepisów. Sądy, komisje dyscyplinarne i władze przełożone wpajają w kolejarza to przekonanie sposobami stosowanemi przez dawną pedagogikę — t. j. przy pomocy kar, represji, nagany, groźb i t. d. Myślą, że w ten sposób ugruntują poczucie prawa w podwładnym sobie pracowniku, który na własnej skórze doświadczywszy jego potęgi będzie się strzegł na przyszłość wszelkich przeciwko niemu wykroczeń.

Skutek nie odpowiada jednak zamiarom. Ukarany, zazwyczaj ciężko, kolejarz nie czuje się **zwyciężonym przez prawo**, lecz **skrzywdzonym**. Nader rzadkiemi się wypadki w których pracownik nawet, objektywnie rzecz biorąc, rzeczywiście winny przyznaje się do winy i uznaje słuszność nałożonej na się kary. Kolejarz polski nie jest skłonny chylić w pokorze czoło przed majestatem prawa.

Dlaczego? Czyżby nie rozumiał i nie chciał wypełniać należycie swoich obowiązków, nie umiał zdobyć się na rzeczową ocenę swoich własnych czynów? Bynajmniej! Powód leży w tem, **że systematyczna i codzienna obserwacja życia kolejowego nauczyła go lekceważenia prawa.** Wszystkie jego władze przełożone od najniższej do najwyższej dają mu przykład wyraźny jak należy i jak można prawo lekceważyć, jak można je przekraczać bezkarnie, jak z przekraczania prawa uczynić normalną regułę postępowania.

O braku poszanowania dla przepisów obowiązujących na P. K. P. pisano już tak wiele, że właściwie poprzednie twierdzenia nie potrzebują dalszych dowodów. Mimo to, aby nas nie posądzono o gołosłowność, przytoczymy kilka wypadków z doby najnowszej, doby tembardziej pod tym względem ciekawej — że zwie się ona epoką sanacji moralnej, epoką w której mniej być winno „nieprawości" jak kiedykolwiek poprzednio.

Zaczniemy od głowy t. j. od M. K. Pracował niedawno w parowozowni Piotrków, pomocnik maszynisty nazwiskiem Mojzych. Przyszedł do służby kolejowej zdrowy jak rydz. Ma na to świadectwa lekarskie, stwierdzające normalny wzrok i słuch — i brak wszelkich objawów choroby. Przesłużył 9 lat i 8 miesięcy — i dnia pewnego skonstatowano u niego osłabienie wzroku. Okazał się niezdolnym do pełnienia dotychczasowych obowiązków służbowych, innej służby dla niego nie było — został zatem przeniesiony w stan spoczynku. I dostał od Dyrekcji Warszawskiej pisemko, w którem Dyrekcja odmawia mu emerytury, bo ma „tylko" 9 lat i 8 miesięcy wysługi emerytalnej. Co to jest? Ignorancja u p. referenta emerytalnego czy też złośliwość i wyraźna zła wola? Boć przecie wiadomo dobrze każdemu, a powinno być wiadomo zwłaszcza Dyrekcji, że pracownik odchodzący w stan spoczynku z powodu niezdolności do służby nabytej bez własnej winy po wstąpieniu na służbę, ma prawo do emerytury już po 5-ciu latach nieprzerwanej służby. Co sobie zatem myślał ten pan, który pisał takie zarządzenie i ten, który je podpisywał, gdy odmawiał pracownikowi zdyskwalifikowanemu na wzrok zaopatrzenia emerytalnego z tem uzasadnieniem, że ma „tylko" 9 lat i 8 miesięcy wysług.?

Na tem nie koniec. Mojzych odwołał się do M. K. Tam, jak wiadomo załatwiają rekursy w sprawach emerytalnych poczciwe panięsie,

które pewnie się zagadały lub zapomniały, dość, że M. K. znowu odmawia Mojzychowi emerytury i odrzuca jego rekurs, gdyż ma „tylko" 9 lat i 8 miesięcy wysługi. Co to kogo obchodzi, że jest ustawa, że ta ustawa daje Mojzychowi prawo do emerytury, że to prawo zostało w ten sposób za aprobatą M. K. **pogwałcone?**

Mojzych odwołuje się do Najwyższego Trybunału Administracyjnego, ale nieszczęściem spóźnia o parę dni termin skargi. Wówczas dopiero prawo zaczyna obowiązywać, ale już Mojzycha. M. K. żąda odrzucenia skargi, gdyż Mojzych przekroczył ustawowy termin. Tak jakby dla zawinionego gwałtu nad ustawą, czy też dla niedbalstwa, dzięki któremu bezprawnie pozostawiono człowieka bez środków do życia, istniały jakieś terminy, jakby nie było obowiązkiem władzy naprawić wyrządzoną, wyraźną i niewątpliwą krzywdę, niezależnie od tego, czy pokrzywdzony prosi o to w terminie czy poza terminem.

Ale stało się. Skarga odrzucona. Pozostaje apel do poczucia sprawiedliwości u najbardziej miarodajnych czynników. Taki apel został wniesiony i uzasadniony przez Związek, mniej-więcej rok temu i dotąd skutku nie odniósł. Mówiono o tem w Sejmie — również nie pomaga.

Zdawałoby się, że to sprawa drobna, dotycząca tylko jednostki. A jednak tak nie jest. Jest to bowiem jeszcze jeden pocisk osłabiający w kolejarzu poczucie praworządności, uczący go lekceważenia prawa, które tak jaskrawie bywa gwałcone wówczas, gdy chodzi o jego dobro i interes. I to gwałcone bywa bezkarnie. Nie słyszano dotąd, aby pociągnięto do odpowiedzialności kogoś, kto wbrew prawu odmówił pracownikowi tego, co mu się z ustawy słusznie należy. Żaden urzędnik, który wydał fałszywe orzeczenie i naraził pracownika na wieloletnią nędzę, zanim dobił się sprawiedliwości u Trybunału — nie został dotąd ani zdegradowany ani usunięty. Jakżesz może nie czuć krzywdy kolejarz pospolity, ukarany np. za przejechanie sygnału „stój" — czem nikomu krzywdy nie wyrządził — zdegradowaniem o jedną grupę uposażenia?

To, co się dzieje z rozporządzeniem o czasie pracy, urąga prawu i sprawiedliwości o każdym czasie, w każdem niemal miejscu służbowem. Szpalty wszystkich organów związkowych z „Maszynistą" na czele, pełne są dowodów jaskrawego gwałcenia obowiązujących w tym względzie przepisów. 14, 20 godzin bez przerwy, to są wypadki normalne i codzienne.

Przekraczanie turnusów o 120, 140 godzin w miesiącu, notowano na łamach „Maszynisty" wielokrotnie z nazwiskami i dowodami. Czy słyszał kto kiedy o ukaraniu naczelnika parowozowni za zmuszanie maszynistów do pracy ponad normę, określoną przepisami? A przecież taki Pan, naraża bezpieczeństwo ruchu bardziej od maszynisty, który wytopił korki lub opóźnił o 15 minut pociąg! Poco i dla kogo istnieją zatem przepisy? Czy tylko dla kasty parjasów czy też dla wszystkich? Między jednem a drugiem przekroczeniem prawa nie może być różnicy, każde musi być karygodne i każde napiętnowanie. Jeśli jednak, jak na P. K. P., istnieją ludzie, którzy nie mają obowiązku dbać o przepisy, jeśli istnieją normy, które gwałcone są przez tych właśnie, którzy postawieni zostali z urzędu **na straży prawa**, musi osłabnąć poczucie prawa u wszystkich.

Jeszcze gorzej jest wówczas, gdy nie ten bywa karany, kto prawo gwałci, ale ten, kto o poszanowanie tego prawa się upomina. Znowu możemy przytoczyć szereg wypadków. Np. pom. masz. Rogaczewski w Białymstoku pełnił służbę na przetoku przez 14 godzin bez przerwy. Zażądał zmiany, ale jej nie otrzymał. Odmówił wobec tego dalszej pracy do czego **miał prawo**, ale skutek był taki, że p. Naczelnik, który **nie miał prawa** pozwolić na pracę ponad normę i który za odmowę zmiany **winien był być ukarany** — nie tylko sam kary żadnej nie poniósł, ale jeszcze w dodatku ukarał Rogaczewskiego, zdjęciem za palacza.

To jest tylko jeden z wielu, ale typowy przykład — znamionujący system zgubny w swojej istocie, bo prowadzący do rozprzężenia karności i dyscypliny służbowej. Pracownik uświadamia sobie bowiem, że jest tylko ofiarą, popychadłem w rękach administracji, która przypomina mu prawo tam, gdzie chodzi o jego odpowiedzialność i jego obowiązki, odmawia mu zaś prawa wówczas, gdy chodzi o jego korzyść, a sama z przepisów drwi i gwałci je bez ceremonji i bezkarnie.

Zdaje się nam, że w ten sposób daleko nie zajdziemy, że trzeba z tem skończyć jaknajprędzej. Prawo jest po to, aby był porządek. Jest ono w stanie wówczas tylko porządek ten zapewnić, gdy cieszy się poszanowaniem u wszystkich i u każdego. Gwałcone prawo, to zarodek chaosu, rozprzężenia i katastrofy. Nie wolno przyzwyczajać obywatela do gwałcenia prawa, bo stąd rozpętać się może burza, która usunie gwałtem wszelkie prawo i wszelki porządek społeczny. Jeśli ustawa jest zła, należy ją zmienić, ale tolerować kpiny z prawa latami całemi i patrzeć na to przez palce — tego czynnikom odpowiedzialnym robić nie wolno!

W. Siadak.

DZIAŁALNOŚĆ CENTRALNEJ KOMISJI POROZUMIEWAWCZEJ W OKRESIE SESJI BUDŻETOWEJ

31.X 1928 R. — 25.III 1929 R.

W okresie ostatniej sesji Sejmu i Senatu, obejmującej pięciomiesięczny okres od 31 października 1928 r. do 25 marca 1929 r., sprawy pracowników państwowych rozważane były kilkakrotnie na Komisjach i na plenum Izb.

Jeśli idzie o ogół pracowników dotyczyły one przedewszystkiem: 1) **zaległego dodatku mieszkaniowego za rok 1928**, 2) **ustawy o dodatku na mieszkanie, mającej obowiązywać od 1 stycznia 1929 r.**, 3) **ustawy o zaopatrzeniu emerytalnem**, 4) **ustawy o państwowej służbie cywilnej.**

Poruszenie tych spraw na gruncie ustawodawczym, jakoteż stanowisko ugrupowań sejmowych stanowią bardzo wymowną ilustrację znaczenia tego porozumienia związków pracowników państwowych, jakie wytworzyło się za pośrednictwem Centralnej Komisji Porozumiewawczej i które doprowadziło do ustalenia we wszystkich tych kwestjach zorganizowanej i jednolitej opinji wśród związków.

Z opinją tą miały możność zapoznać się ugrupowania parlamentarne dzięki utrzymywaniu stałego kontaktu z Sejmem przez prezydjum C. K. P. i specjalne delegacje, które kilkakrotnie podczas ostatniej kadencji z ramienia C. K. P. i poszczególnych organizacyj zrzeszonych przedkładały postulaty pracownicze. To też stanowisko klubów, występujących w sprawach pracowników państwowych opierało się zazwyczaj na dezyderatach wysuwanych przez nasze związki.

Należy w tem miejscu podkreślić, że niestety, pomimo wielokrotnych prób omówienia bezpośrednio z Rządem spraw pracowników państwowych, Rząd stale z powodów zupełnie niezrozumiałych uchylał się od omawiania tych spraw z delegacjami C. K. P.

W poszczególnych sprawach akcja C. K. P. przedstawia się, jak następuje:

1) **Zaległy za 1928 r. dodatek mieszkaniowy.** C. K. P. rozwinęła w tej sprawie szeroką akcję prasową, rozesłała do prasy w Warszawie i na prowincji kilkanaście komunikatów, interwenjowała u Rządu i Sejmu. Działalność ta została już podana do wiadomości organizacjom zrzeszonym w specjalnym komunikacie Prezydjum C. K. P. z dnia 22 marca 1929 r.

Rezultatem tej akcji było wniesienie w dn. 14 grudnia 1928 r. w Sejmie przez kol. posła Kuryłowicza z Klubu P. P. S. nagłego wniosku o wypłacenie pracownikom państwowym jednorazowego zasiłku, odpowiadającego zaległemu dodatkowi mieszkaniowemu. Przeciwko nagłości tego wniosku wystąpił, ze względów formalnych, powołując się na art. 10 Konstytucji, pan minister Czechowicz. Nagłość odrzucono i przesłano wnio-

sek, jako zwykły do Komisji Budżetowej. Powtórne poruszenie tej sprawy w Komisji w postaci wniosku P. P. S. o wypłacenie tytułem wyrównania tego dodatku jednomiesięcznej całkowitej pensji i wniosku Ludowo - Narodowego o wypłacenie go w wysokości 60% jednomiesięcznego uposażenia nie dało żadnych wyników z powodu odrzucenia obu wniosków przez większość Komisji. Po raz trzeci Klub Senacki P. P. S. w wyniku zabiegów delegacji C. K. P. w Klubach postawił tenże wniosek na Komisji Budżetowej Senatu z takim samym, niestety, wynikiem.

2) Ustawa o dodatku na mieszkanie. W dniu 1 lutego Rząd wniósł do Sejmu projekt ustawy o dodatku na mieszkanie, a w dniu 19 lutego projekt ten został postawiony na porządku obrad Sejmu i bez dyskusji odesłany do Komisji Budżetowej.

Prezydjum C. K. P. przygotowało w związku z tem projekt zmian, które sprowadzały się do zmiany stawek zasadniczego dodatku na mieszkanie w kierunku równomierniejszego ich rozłożenia między grupami pracowniczemi, objęcia prawem do dodatku wszystkich nieetatowych pracowników państwowych i łącznie z tem uchylenia rozporządzenia Rady Ministrów o obliczaniu czynszu mieszkaniowego za mieszkania w budynkach państwowych lub administrowanych przez państwo. Wobec nieodbycia się plenum C. K. P. w tym okresie, Prezydjum C. K. P. na własną rękę zakomunikowało poglądy swe Klubom.

W międzyczasie rządowy projekt ustawy został w Komisji uchwalony. Niestety, zamknięcie sesji sejmowej uniemożliwiło załatwienie tej sprawy przez Sejm.

3) Ustawa o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych, obowiązująca od 1 października 1923 r., była znowelizowana i zmieniana ustawami sejmowemi, rozporządzeniami Rady Ministrów i Prezydenta Rzeczypospolitej do chwili obecnej już dziesięć razy. Jest to najlepszym argumentem, przemawiającym za koniecznością opracowania i wydania nowej ustawy emerytalnej.

Centralna Komisja Porozumiewawcza domaga się też u czynników miarodajnych zajęcia się tą sprawą. Zasadnicze postulaty w tej materji Prezydjum C. K. P. ujęło w tezy, ustalone na ostatniem Dorocznem Zebraniu Plenarnem.

Opracowania i wydania nowej ustawy, pomimo licznych interwencyj C. K. P. u Rządu, nie udało się uzyskać, natomiast zjawiła się jedenasta z kolei nowela do niej zgłoszona na skutek wniosków szeregu posłów z różnych ugrupowań sejmowych, a referowana przez posła Korneckiego z Klubu L.-N.

Nowela ta brzmi:

Art. 1. W ustępie 1 art. 7 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r., w zdaniu pierwszem na końcu skreśla się wyrazy: „i na emeryturze".

Zmiana ta dotyczy obowiązku opłacania składek emerytalnych również i przez pracowników państwowych, którzy zostali już emerytowani. W myśl tej noweli emeryci **nie są obowiązani płacić składki emerytalnej.**

Art. 2. Art. 25 tejże ustawy otrzymuje brzmienie następujące: „Jeżeli emeryt obejmie jakiekolwiek stanowisko na służbie w przedsiębiorstwach państwowych lub instytucjach samorządowych za wynagrodzeniem, może pobierać jednocześnie całkowite uposażenie emerytalne".

Według dawnego brzmienia art. 25-go emeryt, pracujący w instytucji państwowej lub samorządowej mógł pobierać jedynie uposażenie w takiej wysokości, która odpowiadała różnicy, jaka powstawała z odjęcia jego emerytury od tego uposażenia, jakieby otrzymywał na zajmowanem stanowisku w służbie czynnej.

Art. 3. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Ministrowi Skarbu oraz innym Ministrom we właściwym każdemu z nich zakresie działania.

Art. 4. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1929 r.

Nowela powyższa 20 marca tego roku została ostatecznie załatwiona przez Sejm i stała się już obowiązująca i stanowi bezsprzecznie poważne udoskonalenie obowiązujących dotychczas przepisów emerytalnych.

4) Ustawa o państwowej służbie cywilnej. Jednem z uzgodnień tej ustawy, o które walczą oddawna związki zrzeszone, jest zasada stabilizacji, zagrożona w swojej istocie postanowieniami przejściowemi wspomnianej ustawy, jej osławionym artykułem 116-ym.

Z drugiej strony wszystkie rządy dotychczasowe stale załatwianie tej kwestji odsuwały, poczynając od dnia 1 kwietnia 1924 r., t. j. od daty, kiedy według pierwotnego brzmienia postanowień przejściowych ustawy miała wygasnąć moc obowiązująca artykułu 116. Z roku na rok stale Rząd stawiał na Sejm wnioski przedłużenia terminu działania tego artykułu i stale takie wnioski zjawiały się tuż przed upływem daty, kiedy art. 116 miał wygasnąć. Takie samo zjawisko miało miejsce i w obecnej sesji sejmowej. W dniu 18 marca pan premjer Bartel na podstawie uchwały Rady Ministrów z 16 marca r. b., zwrócił się do pana Marszałka Sejmu z projektem ustawy, przedłużającej moc działania art. 116-go jeszcze na rok.

Prezydjum C. K. P. udało się uzyskać poparcie dla postulatu pracowników państwowych o zniesieniu tego artykułu w klubie P. P. S., który zarówno w Komisji, jak i na plenum Sejmu we wniosku posła Pragiera wykazał konieczność ostatecznego już zniesienia art. 116 i uzyskał dla swego stanowiska większość.

Wobec nieuchwalenia wniosku rządowego, art. 116 przeszedł już do historji.

NOWELIZACJA USTAWY EMERYTALNEJ.

W Dzienniku Ustaw Nr. 23 z r. 1929 poz. 234, ogłoszona została ustawa z dnia 23 marca 1929 r., nowelizująca częściowo ustawę emerytalną dla etatowych z dnia 11 grudnia 1923 r. Zmiany obowiązują od dnia 1 kwietnia 1929 r.

Nowelizacji uległy art. art. 7, 25 i 38 wspomnianej ustawy, a mianowicie:

W art. 7 skreślono przepis nakazujący potrącanie **emerytom** 3-procentowej opłaty na rzecz Skarbu Państwa, zatem od dnia 1 kwietnia 1929 opłata ta emerytom potrącana nie będzie. Pracownicy w służbie czynnej będą opłatę tę nadal uiszczać.

Art. 25 skreślono w całości. Artykuł ten postanawiał, iż emeryt zajmujący jakiekolwiek stanowisko w służbie państwowej lub samorządowej, nie może pobierać uposażenia wyższego aniżeli ostatnia płaca w służbie czynnej i nakazywał odpowiednio redukować emeryturę. Obecnie ograniczenie to odpada tak, że emeryci zatrudnieni w służbie państwowej względnie samorządowej, będą mogli otrzymywać przysługujące im zaopatrzenie emerytalne w całości, niezależnie od wynagrodzenia za spełnianą pracę.

Wreszcie w art. 38 dodano ustęp zezwalający zaliczać do wysługi emerytalnej nauczycielom czas urlopu bezpłatnego, udzielonego dla pracy w szkolnictwie, o ile uiszczać będą za ten czas wkładkę emerytalną.

Omawiana nowela usunęła dwa z pośród licznych jaskrawych braków i pokrzywdzeń zawartych w ustawie emerytalnej. Inne braki pozostały, choć są niemniej jaskrawe i domagają się zmiany natychmiastowej. Dla kolejarzy ustawa nie nadaje się zupełnie i winna być zastąpiona przez inne przepisy, odmienne niż dla reszty pracowników państwowych. Projekt takich przepisów jest gotowy i miał być wniesiony do Sejmu, co się jednak nie stało z poważną szkodą dla naszych interesów. Pisaliśmy o tem obszerniej w N-rze 7-mym „Maszynisty" z r. b. w artykule p. t. „Znowu zwłoka". Do tematu powrócimy w najbliższej przyszłości.

PODZIĘKOWANIE.

Powodowany uczuciem najgłębszej wdzięczności wyrażam niniejszem najserdeczniejsze podziękowanie całemu Zarządowi Głównemu Z. Z. M, a w szczególności p. Prezesowi Borkowskiemu za udzielenie mi bezzwrotnej zapomogi.

Juljan Nabywaniec
maszynista par. Drohobycz.

SPRAWY SŁUŻBOWE

REJESTRACJA PRTENSYJ Z TYTUŁU EMERYTUR I ZŁOŻONYCH SKŁADEK EMERYTALNYCH B. PRACOWNIKÓW ROSYJSKICH KOLEI RZĄDOWYCH.

Rozporządzeniem z dnia 16 marca 1929 r. ogłoszonem w Dzienniku Ustaw Nr. 21 z r. 1929, poz. 217, Ministerstwo Skarbu zarządziło rejestrację pretensyj z tytułu emerytur i składek emerytalnych b. pracowników rosyjskich kolei rządowych.

Rejestracji podlegają:

1) pretensje z tytułu niewypłaconych emerytur;

2) pretensje z tytułu wpłaconych, a nie podjętych wkładek emerytalnych;

3) pretensję z tytułu umów ubezpieczeniowych zawartych z kasą emerytalną pracowników b. rosyjskich kolei rządowych.

Pretensje rejestrować mogą bądź sami pracownicy, bądź też pozostałe po nich wdowy i sieroty, **o ile są obywatelami polskimi.**

Wyłączone od rejestracji są pretensje tych osób, które pobierają zaopatrzenie emerytalne ze Skarbu Państwa polskiego oraz pretensje tych osób, które pozostają obecnie, na służbie państwowej polskiej, uprawniającej do zaopatrzenia emerytalnego.

Wynika z tego, iż z pośród pracowników zajętych obecnie w czynnej służbie mogą rejestrować swoje pretensje **tylko ci, którzy zatrudnieni są w charakterze kontraktowych, czasowych, sezonowych i próbnych,** nie mogą zaś rejestrować pretensji pracownicy etatowi i nieetatowi, stali, dziennie płatni, gdyż służba tych 2 ostatnich kategorji pracowników daje prawa emerytalne .

Celem dokonania rejestracji należy złożyć do Ministerstwa Skarbu (Departament Likwidacyjny), Warszawa, ul. Rymarska, podanie z wyszczególnieniem wszelkich danych co do pobieranej emerytury, wysokości złożonych wkładek, kolei na której wkładki wnoszono i t. d. **Zawarte w podaniu twierdzenia winny być poparte dowodami** (dokumentami).

Termin zgłaszania pretensji upływa z dniem 30 czerwca 1929 r.

ZNIESIENIE OPŁAT ZA KARTY PORADY.

Mocą rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 marca 1929 r. (Dz. Ustaw Nr. 19) za poz. 174 zniesiona została pobierana dotychczas 50 groszowa opłata za karty porady lekarskiej.

Zmiana obowiązuje od dnia 1 kwietnia 1929 r. Od tego dnia karty porady winne być wydawane bezpłatnie.

ULGI PRZEJAZDOWE DLA RODZIN EMERYTÓW.

Zarządzeniem z dnia 7 lutego 1929 roku Nr. I/23952/2.28 (Dziennik Urzędowy Min. K. Nr. 3/29, poz. 35) wyjaśniło Ministerstwo Komunikacji, iż emerytom kolejowym, którzy zawarli związek małżeński już po przejściu w stan spoczynku, a którym przyznany został dodatek na żonę, należy również przyznawać i ulgi przejazdowe dla żon i dla dzieci ze związków takich urodzonych.

Żonom przysługują ulgi przejazdowe na czas wspólności pożycia małżeńskiego, dzieciom zaś do śmierci ojca.

WYNALAZEK P. N. PEŁNIĄCEGO OBOWIĄZKI NACZELNIKA PAROWOZOWNI M.

W parowozowni M. Dyrekcji Wileńskiej pełniący obowiązki pomocnika naczelnika, p. N. wynalazł nowy sposób zastępowania metalowych korków ochronnych w palenisku. A mianowicie: drużyna parowozowa przybyła do parowozu dla przygotowania go w drogę. Pom. masz. zajął się swojemi czynnościami, maszynista zaś, sprawdziwszy jaka reparacja jest zapisana przez poprzednika, po przybyciu do parowozu otworzył drzwiczki i zajrzał do paleniska. Okazało się, że oba korki ochronne ciekną. Po dłuższej obserwacji zauważył, że w miejsce korków metalowych są wbite dwa kołki drewniane, które nie spaliły się tylko dlatego, że po nich ściekała woda. Maszynista rzuciwszy okiem na manometr zobaczył, że ciśnienie w kotle jest 5 atm., ognia dość dużo. Prędko zatrzasnął więc drzwiczki i doniósł władzy, aby parowóz czemprędzej wygasić, gdyż przy zwiększeniu się ciśnienia mogą kołki wylecieć i może nastąpić wypadek. Wynalazca tego nieopatentowanego dotąd sposobu naprawy, p. N., jest w stosunku do drużyn parowozowych bezwzględny i za najmniejsze uchybienia nakłada surowe kary, choćby maszynista przyprowadził pociąg o czasie i w porządku. Ciekawi jesteśmy jak p. N. zostałby ukarany, gdyby przy otwarciu drzwiczek kołki pod nadmiernem ciśnieniem wylecieły i wyparzyłyby komu oczy? Ze swej strony ostrzegamy przed wynalazkiem pełniącego obowiązki naczelnika p. N. wszystkich tych, którym się jeszcze życie nie sprzykrzyło.

W. S.

ŻYCIE ZWIĄZKOWE

POSIEDZENIE ZARZĄDU GŁÓWNEGO Z. Z. M. DNIA 26 I 27 LUTEGO 1929 R.

W dniach 26 i 27-go lutego b. r. odbyło się w lokalu Związku w Warszawie przy ul. Chmielnej 9, posiedzenie Zarządu Głównego, w którem brali udział następujący członkowie Prezydjum: Prezes — Borkowski Piotr, Vice - prezesi — Komorowski Jan i Spyt Stanisław, Sekretarz — Siadak Wacław i Skarbnik — Sommerfeldt Henryk oraz następujący członkowie Zarządu Głównego: Lisiewicz Józef — Warszawa, Glejzer Józef — Skarżysko, Schabowski Franciszek — Wilno, Klewenhagen Maksymiljan — Poznań, Hernet Antoni — Bydgoszcz, Sobczak Stanisław — Katowice, Szymonek Edmund — Kraków, Kuczkowski Karol — Lwów, Kordysz Paweł — Stanisławów, pozatem przedstawiciel centralnej sekcji dyspozytorów Lisowski Jan i członkowie Głównej Komisji Rewizyjnej: Wierzbicki Władysław, Konieczny Józef i Gajda Paweł.

Porządek obrad obejmował następujące sprawy:

Dn. 26.II 1929 r. A. Sprawozdanie z działalności Prezydjum za okres od 26.XI 1928 r. do dnia 26.II — 1929 r. w sprawach.

1) Postulatowych: a) ustawy, b) postulaty zjazdowe.

2) Organizacyjnych: a) sprawozdanie organizacyjne.

3) Kasowych: a) ogólny stan kasy organizacyjnej i K. O. E., b) sprawa lokalu „Kauczuk", c) przyjęcie bilansu za 1928 r., d) ubezpieczenie domu w Nowym Sączu.

B. Sprawozdanie Głównej Komisji Rewizyjnej.

Ustalenie rozplanowania mających się budować domów związkowych.

Dn. 27.II 1929 r. C. Wnioski Prezesów Okręgowych w sprawach: a) postulatowych, b) organizacyjnych, c) finansowych, d) dyspozytorów i maszynistów instruktorów, e) sprawa przepałów wynikłych z ostrych mrozów w miesiącach styczniu i lutym.

D. Przygotowanie programu uroczystości 10-lecia istnienia Związku.

E. Sprawy przekazane przez Prezydjum do decyzji Zarządu Głównego.

Po odczytaniu i przyjęciu protokułu z ostatniego posiedzenia, Prezes Związku zawiadamia zebranych, iż długoletni członek Zarządu Głównego i Prezes Okręgu Radomskiego, kol. Żeber Władysław, obecnie już tych godnośei związkowych nie piastuje. Omawiając jego zasługi, położone dla Związku, wyraża mu w imieniu Zarządu Głównego podziękowanie za dotychczasową pracę. Następnie wita jego następcę, kol. Glejzera.

Przechodząc do spraw postulatowych omawia prace Prezydjum dotyczące jaknajszybszego wprowadzenia projektowanych ustaw, a mianowicie emerytalnej dla pracowników etatowych, pragmatyki służbowej, przepisów dyscyplinarnych i t. p. Oświadcza, iż według zapewnień pana Ministra Komunikacji projekty tych ustaw są gotowe i znajdują się w Radzie Ministrów. Po uchwaleniu ich przez Radę Ministrów wniesione będą do Sejmu. Jedak w tej chwili trudno przewidzieć, w jakim terminie zostaną przez Sejm uchwalone. Następnie omawia starania Prezydjum w sprawie podwyżki godz. - kilometr. Oświadcza, że stanowisko M. K. jest odmowne. Pomimo tego Prezydjum czyni w tej sprawie dalsze zabiegi. O rezultacie zostaną członkowie wodpowiednim czasie powiadomieni. Przechodząc do sprawy umundurowania, stwierdza, że sprawa ta jest na dobrej drodze, gdyż M. K. powiększyło kredyt w budżecie na rok 1929-30 o jeden miljon złotych na ten cel, która to suma zostanie przez Ciała Ustawodawcze uchwalona, tem samem drużyny pa-

rowozowe zostaną w roku budżetowym 1929-30 obdzielone umundurowaniem.

Pozatem podaje zebranym do wiadomości, że M. K. na skutek starań Prezydjum wydało do wszystkich Dyrekcyj rozporządzenie o wprowadzniu trzech norm węglowych na parowozie, a mianowicie: zimowej, letniej i przejściowej. Temsamem skasowane zostały normy miesięczne.

Omawiając sprawę awansów, stwierdza, że z nowym terminem awansowym, t. j. od 1.VII b. r. nastąpi poważna poprawa, gdyż poważna część kolegów otrzyma od tego dnia awanse oraz zostanie mianowana na etat. O podziale na poszczególne Dyrekcje w tej chwili nic konkretnego powiedzieć nie można, gdyż dokonane to będzie po ostatecznem uchwaleniu budżetu przez Sejm.

Następnie wyjaśnia, że za staraniem Prezydjum, kontraktowi do 50 lat życia otrzymali etaty, natomiast sprawa mianowania kolegów, liczących ponad 50 lat życia, jest jeszcze otwarta i w tej chwili nie wiadomo, z jakim skutkiem zostanie zakończona.

Omawiając następnie szereg spraw natury drobniejszej, kończy swoje sprawozdanie.

Sprawozdanie powyższe przyjęto bez dyskusji do wiadomości.

Następnie Sekretarz Związku kol. Siadak przedstawił zebranym działalność Prezydjum w dziedzinie organizacyjnej oraz przedstawił obecny ilostan członków, stwierdzając, że pomimo trudnych warunków w obecnym czasie organizacja stale się rozwija, spoistość i karność wzrasta, daje się zauważyć stały wzrost członków, tak, że w chwili obecnej ilość maszynistów i pomocników, będących poza nawiasem Z. Z. M. jest minimalna. Następnie omawia działalność Prezydjum w dziedzinie kulturalno - oświatowej, a mianowicie: zakładanie Kółek Technicznych, tworzenie bibljotek fachowych dla tych Kółek oraz wydawnictwo własnego organu fachowego. Sprawozdanie przyjęto do wiadomości.

Skarbnik Związku, kol. Sommerfeldt, przedstawia zebranym ogólny stan Kasy organizacyjnej jak i K. O. E. oraz bilans za rok 1928. Po dyskusji, w której przemawiali wszyscy członkowie Zarządu, stawiając szereg zapytań, sprawozdanie kasowe jak i bilans na rok 1928 przyjęto jednogłośnie do wiadomości.

Następnie uzgodniono potrzeby związkowe w mających się budować domach związkowych oraz uzgodniono plan budowy domu związkowego we Lwowie. Pozatem polecono Prezesowi Okręgu, kol. Kuczkowskiemu rozpisanie ofert na mający powstać dom związkowy we Lwowie, z tem zastrzeżeniem, że ostateczne rozpatrzenie tych ofert oraz wybór oferenta pozostawiono Prezydjum Z. Z. M.

Do tej czynności czyli do rozpatrzenia ofert polecono Prezydjum zasięgnąć porady siły fachowej, celem należytego i korzystnego załatwienia tej sprawy dla Związku.

Następnie przewodniczący Głównej Komisji Rewizyjnej, kol. Wierzbicki, zdał szczegółowe sprawozdanie z dokonanej rewizji kasy związkowej, stwierdzając, iż tak w dochodach jak i rozchodach znaleziono wszystko w najlepszym porządku. Dla poparcia swego sprawozdania odczytuje protokuł podpisany przez wszystkich członków Głównej Komisji Rewizyjnej.

Sprawozdanie Komisji przyjęto bez dyskusji do wiadomości.

Następnie dyskutowano nad zwołaniem X-go Walnego Zjazdu Delegatów. Uchwalono X-y Walny Zjazd zwołać do Poznania z uwagi na odbywającą się w tym czasie Powszechną Wystawę Krajową. Termin Zjazdu wyznaczono na 29, 30, 31 lipca b. r. Z okazji 10-lecia istnienia Związku uchwalono zakupić sztandar dla Centrali Z. Z. M. oraz postanowiono dokonać uroczystego odsłonięcia tego sztandaru na tymże Zjeździe. Pozatem postanowiono wydać pamiątkowe żetony dla wszystkich członków Z. Z. M.

Po przedyskutowaniu szeregu wniosków natury organizacyjnej jak i postulatowej zgłoszonych przez członków Zarządu Głównego posiedzenie po dwudniowych obradach zakończono.

WYSTĄPIENIA I INTERWENCJE PREZYDJUM.

Dnia 18.III.29. — w M. K. w sprawie aresztowań za wypadki oraz w sprawie wagono - strefowego — kol. **Siadak.**

Dnia 19.III.29. — w M. K. w sprawie urządzenia Walnego Zjazdu w Poznaniu podczas Powszechnej Wystawy Krajowej oraz w sprawie 12 punktów premji węglowej dla dyspozytorów — kol. kol. **Borkowski, Sommerfeldt i Klewenhagen.**

Dnia 21.III.29. — u. p. Dyrektora Ciechanowieckiego w M.K. w sprawie kol. Żelechowskiego Marjana — **kol. kol. Borkowski, Kuczkowski.**

Dnia 21.III.29. — w M. K. w sprawie Walnego Zjazdu — kol. kol. **Borkowski, Sommerfeldt.**

Dnia 28.III.29. — w M. K. w sprawie premji dyspozytorów, w sprawie parowozowni w Kościerzynie, Galińskiej ze Lwowa, Drożyńskiego, Słopki i Nowakowej z Dyrekcji Krakowskiej — kol. **Komorowski.**

Dnia 5.IV.29 — w M. K. w sprawie przepałów w Dyrekcji Krakowskiej, zaliczania 1½ godz. przygotowania parowozu w Dyrekcji Gdańskiej, w sprawie badań lekarskich — kol. kol. **Borkowski, Spyt, Siadak.**

Dnia 5.IV.29 — w M. K. w sprawie skasowania w parowozowni Kielce— kol. kol. **Borkowski, Spyt** z Z. Z. M. **Poseł Mastek** z Z. Z. K.

Dnia 8.IV.29 — w M. K. w sprawie premji dla dyspozytorów oraz w sprawach emerytalnych dla poszczególnych członków — kol. kol. **Komorowski, Siadak.**

PRACE ORGANIZACYJNE PREZYDJUM.

Dnia 16.III.29. — Zebranie Koła Brześć n/Bugiem — kol. kol. **Siadak, Komorowski.**

Dnia 16.III.29. — Zebranie Koła Wołkowysk — kol. **Borkowski.**

Dnia 17.III.29. — Zjazd Okręgu Warszawskiego — kol. kol. **Borkowski, Spyt, Komorowski, Siadak, Sommerfeldt.**

Dnia 19.III.29. — Zebranie Koła Grodno — kol. kol. **Komorowski, Siadak.**

Dnia 20.III.29. — Zebranie Koła Rzeszów kol. kol. **Borkowski, Spyt.**

Dnia 20.III.29. — Zebranie Koła Białystok — kol. kol. **Komorowski, Siadak.**

Dnia 21.III.29. — Zebranie Koła Baranowicze — kol. kol. **Komorowski, Siadak.**

Dnia 23.III.29 — Zebranie Koła Skierniewice — kol. kol. **Siadak, Sommerfeldt.**

Dnia 24.III.29. — Otwarcie Kółka Technicznego w Sosnowcu — kol. Komorowski, p. **inż. Kruszewski.**

Dnia 26.III.29. — Zebranie Koła w Lidzie — kol. kol. **Borkowski, Sommerfeldt.**

Dnia 27.III.29. — Zebranie Koła w Mołodecznie kol. kol. **Borkowski, Sommerfeldt.**

Dnia 5.IV.29. — Posiedzenie w sprawie przyjęcia kosztorysu na budowę domu we Lwowie — kol. kol. **Borkowski, Spyt, Siadak, Sommerfeldt, Kuczkowski, Dr. Żuniak,** inżynierowie: **Polkowski i Maciałek.**

Dnia 6.IV.29. — Zjazd Okręgu Lwowskiego — kol. kol. **Borkowski, Komorowski.**

Dnia 11.IV.29 — we Lwowie w sprawie zawarcia kontraktu na budowę domu — kol. **Borkowski,** Dr. **Żuniak.**

Dnia 11.IV.29. — Zjazd Okręgu Poznańskiego — kol. kol. **Siadak, Komorowski.**

Dnia 15.IV.29. — Zebranie Koła Poznań — kol. **Siadak.**

SPRAWOZDANIE
Zarządu Okręgowego Z. Z. M.
w Katowicach
za czas od 1.I.28 do 31.XII.28

Wystąpienia pisemne w Dyrekcji Kolei Państwowych w Katowicach od 1.I.28 r. do 31.XII.28 r.

W sprawach ogólnych:

1) o zaopatrzenie wszystkich parowozowni w kamienie ogniotrwałe,

2) o obostrzenie instrukcji dla drużyn konduktorskich z powodu częstych przejechań sygnałów wjazdowych.

3) w sprawie zamianowań na masz. II kl. pom. masz. I kl., którzy z 1923, 24, 25 r składali formalne egzaminy,

4) w sprawie ominięcia około 30 kandydatów na maszynistów przy nominacji na pom. masz. II kl. z powodu nie uznania świadectw nauki, wystawionych przez huty i kopalnie,

5) o poddanie rewizji Izby Rzemieślniczej świadectw wystawionych przez Zakłady przemysłowe,

6) o przydzielenie przez D. K. P. prelegentów do odczytów technicznych Kółka Technicznego w Katowicach,

7) w sprawie etatów poszczególnych grup,

8) o wydanie do wszystkich miejsc służ-

bowych odpowiedniego zarządzenia co do terminowego odczyszczania parowozów,

9) w sprawie zniżek za przejazd koleją dla tych, którzy z wojska powrócili,

10) o regularne wydawanie materjałów do czyszczenia parowozów,

11) o powołanie do złożenia próbnej sztuki tych prow. pom. masz. II kl., którzy nie mają listu wyzwolenia,

12) w sprawie rewizji dokumentów niefach. masz. I kl. i II kl. oraz pom. masz. I i II kl.,

13) w sprawie nadpłaty godzinowo - kilometrowego,

14) w sprawie imiennego zestawienia prow. pom. masz. II kl., którzy mają składać próbną sztukę,

15) o urlopach wypoczynkowych dla drużyn parowozowych,

16) w sprawie usunięcia pom. masz. I kl. niefachowców z poc. towar.,

17) o zrealizowanie rozp. M. K. co do zatrudniania niefachowców w poc. tow.,

18) o zatrudnienie w myśl instrukcji dla palaczy kandydatów na maszynistów jako palaczy celem obznajmienia się ze służbą w poc. osobowych,

19) o dokładne podawanie drużynom parowozowym normy węglowej,

20) o wyłożenie w składnicach węgla pomocniczej książki wydawczej,

21) o przydzielenie etatów w większej mierze na pom. masz. I kl. masz. II kl. i I kl.,

22) o terminowe odczyszczanie parowozów przy każdorazowem płukaniu na kolejach wąskotorowych,

23) w sprawie podwyższenia normy oliwy na parowozy wąskotorowe,

24) w sprawie zmiany nazwy „dyżurny parowozowni" na „dyspozytor parowozowni",

25) o wyjaśnienia w sprawie premji przetokowej,

26) w sprawie przydzielenia poc. tow. na linji Tarnowskie - Góry - Herby - Piotrków i poc. osob. Katowice - Częstochowa dla drużyn górnośląskich,

27) o wystąpienie w Dyrekcji Ceł w Mysłowicach, o przydzielenie konwojenta celnego na parowozy, które jadą do parowozowni Bytom, celem obracania,

28) o wstrzymanie wszelkich zwolnień na tle przemytnictwa aż do ukończenia rozprawy sądowej i udowodnienia winy danej drużyny,

29) o dostarczenie na każdą stację tabliczki orjentacyjnej z podaniem ilości osi celem dokładniejszego dojeżdżania pos. osob. pod peron,

30 w sprawie napraw średnich parowozów,

31) w sprawie przepału na parowozach, premji węglowej,

32) w sprawie węgla deputowanego dla drużyn parowozowych,

33) o wydanie do wszystkich miejsc służbowych zarządzenia, ażeby te przestrzegały okólnika Wydz. Mech. o szkoleniu drużyn parowozowych,

34) o zaprzestanie przez naczelników miejsc służbowych publicznego imiennego karcenia pracowników,

35) o wydanie zarządzenia do wszystkich parowozowni Oddz. Mech. Rybnik celem zmiany systemu wydawania oliwy na poszczególne przestrzenie,

36) o zniesienie drobnych kar pracownikom kolejowym na podstawie amnestji.

W sprawach poszczególnych miejsc służbowych.

1) o ustawienie tarczy sygnałowej w parowozowni Rybnik przy torze wyjazdowym z obrotnicy,

2) o zabezpieczenie przejścia na st. Wodzisław z parowozowni do stacji,

3) w sprawie przedłużenia czasu przygotowania parowozu w parowozowni Tarnowskie - Góry, Wodzisław, oraz Ligota,

4) o rewizję turnusów i ustalenie nowych w parowozowni Wodzisław,

5) o dostarczenie dla parowozowni Rybnik potrzebnych materjałów do naprawy parow.,

6) w sprawie lepszego urządzenia w parowozowni Rybnik celem lepszego wykonania napraw,

7) o zbadanie i doprowadzenie lepszej dla parowozów wody w Szopienicach,

8) celem zmniejszenia obciążenia poc. tow. z Szopienic do Tarnowskich - Gór również z Rybnika do Tarnowskich - Gór,

9) o przedłużenie czasu przygotowania parowozu oraz w sprawie lepszego urządzenia pod względem higjenicznym parowozowni Rybnik,

10) o przydzielenie silniejszych parowozów do przetoku w Szopienicach,

11) o zbadanie sprawy przydzielenia ślusarzy do ładowania w parowozowni Lubliniec,

12) o przydzielenie ubikacji na odpoczynek dla drużyn parowozowych w Wodzisławiu oraz w sprawie wydania ręczników, płaszczów dla drużyn parowozowych w tejże parowozowni,

13) w sprawie ustawienia sygnału wyjazdowego z Olzy - Annaberg na stacji Turze-Moszczyniec,

14) o założenie trójkąta na st. Chybie,

15) o stałe miejsce do czyszczenia palenisk parowozów na stacji Czarny-Las dla drużyn parowozowych z Rybnika,

16) w sprawie zatrzymania poc osob. przed sygnałem wjazdowym do st. Wodzisław,

17) w sprawie toru wyjazdowego dla wyjeżdżających parowozów w parowozowni Ligota,

18) o przydzielenie w Wodzisławiu lekarza - dentysty,

19) o przemianowanie torów przetokowych na st. Katowice na nazwy polskie,

20) w sprawie przydzielenia kożuchów dla drużyn parowozowych w parowozowni Lubliniec,

21) o zaprzestanie przydzielania rzemieślników w parowozowni Szopienice na wyszkolenie do masz. niefach.,

22) o rewizję turnusów, wybudowanie kanału, przydział narzędzi na parowozy i do warsztatów oraz o powiększenie umywalki w parowozowni Maciejkowice,

23) o wdrożenie dochodzenia w sprawie pogotowia parowozowni Szopienice,

24) w sprawie zaprzestania częstego zmieniania pom. na parowozie w parowozowni Nowy - Bytom i parowozowni Maciejkowice,

25) o zaniechanie używania niefachowców jako maszynistów w parowozowni Maciejkowice i Jaśkowice,

26) w sprawie przydzielenia pracownikom węgla deputatowego w lepszym gatunku, przydzielenie wagi do żórawia węglowego, należytego oświetlenia torów przy parowozowni Żory,

27) w sprawie przydzielenia wagi do żórawia węglowego, ustawienia przy obrotnicy jednego hydranta gazowego, należytego oświetlenia zwrotnic na torach warsztatowych w parowozowni Ligota,

28) w sprawie ustalenia pogotowia na 8 godzin w parowozowni Rybnik,

29) o podwyższenie semafora wjazdowego, przydzielenia odpowiedniej ubikacji dla pogotowia w Katowicach,

30) o podwyższenie normy węglowej dla par. Tp. 1 z par. Ligota, które pełnią stale służbę w poc. osob.

W sprawie poszczególnych członków.

1) w sprawie awansu kol. Niemczyka z parow. Lubliniec, kol. Kozdajewskiego i kol. Dudka z parow. Szopienice, kol. Łukomskiego i kol. Heinca z Ligoty, kol. Tyrtania z Żor, kol. Dobronia z Katowic, kol. kol. Przybyły i Niedźwiedzia z Rybnika, kol. Wilejksa i Bażantnego z Wodzisławia, kol. Dąbka z Mysłowic,

2) w sprawie przywrócenia dawnego stopnia płacy kol. Marjańskiemu z Katowic, Stroki z Rybnika,

3) o ponowne przyjęcie do służby kolejowej kol. Przybytka z Szopienic, kol. Wichra z Tarnowskich - Gór, kol. kol. Przyłuckiego, Wróblewskiego, Forychty z Katowic, kol. kol. Waltera i Lipki z Rybnika, kol. Gołaty z Mysłowic,

4) o zniesienie kary kol. kol. Woźnicy, Szererowi, Feluksowi z Katowic, kol. kol. Stachoniowi, Michalskiemu, Bochynkowi z Szopienic, kol kol. Cieślikowi, Trusa, Szlachty z Rybnika, kol. kol. Bielarzowi, Jabłońce, Klozowi z Żor, Kubicowi z Mysłowic kol. kol. Kinderowi i Fabrowi z Mysłowic, kol. Mendrale z Lublińca, kol. Skupinowi z par. Chebzie, kol. Foltynowiczowi z Ligoty.

5) o cofnięcie wypowiedzenia służby kolejowej kol. Goerlichowi z Katowic, Gołatowi, Kędziorczykowi z Mysłowic,

6) w sprawie nominacji kol. kol. Labusa, Wiśniowskiego Erfurta, Rozenberga, Wyrwała i Gorysza z Tarnowskich - Gór, kol. Wanderskiego, Janosza z Rybnika, kol. Morysa z Szopienic,

7) o uregulowanie służby kolejowej kol. Wierciochowi z Katowic,

8) o przydzielenie do służby parowozowej i przyznanie charakteru rzemieślnika kol. Owciejczyk z Katowic,

9) o przyjęcie na etat kol. Szulca z par. Chebzie, kol. Teuchmana z Rybnika,

10) o wyjaśnienia w sprawie pomijania kol. Kamińskiego z par. Hajduki,

11) o dopuszczenie do dalszego wyszkolenia kol. Giołbasa z Szopienic,

12) o przeniesienie kol. Soblika z parowozowni Szopienice do Mysłowic,

13) o zaliczenie lat służby kolejowej kol. Stoleckiemu z Mysłowic, kol. Ruttkayowi z Katowic, Fabrowi z Maciejkowic,

14) o zbadanie stanu zdrowia kol. Dębowskiego z Katowic,

15) w sprawie zatrudnienia na stanowisku maszynisty dwuch etatowych palaczy z par. Tarnowskie - Góry,

16) o powrotne przydzielenie do służby trakcyjnej kol. Joncy z Mysłowic,

17) o wypłacenie ryczałtu kol. Michalakowi, dyspozytorowi par. Żory,

18) o zniesienie degradacji kol. Szafrankowi z Katowic,

19) o ściągnięcie z poc. tow. pom. masz. I kl. niefach. Lipiarczyka, Pawlarczyka i innych z parowozowni Rybnik,

20) o wstrzymanie przesiedlenia kol. Białasa z Katowic,

21) o wstrzymanie zwolnienia kol. Wolfa z Mysłowic,

22) o przydzielenie kol. Klimie z par. Szopienice poprzednio zajmowanej służby,

23) o wyjaśnienia w sprawie przemianowań masz. kontrakt. na etat kol. Jaworskiego z Rybnika,

24) o zaliczenie czasu szkolenia przed służbą wojskową kol. Dudziakowi z par. Tarnowskie - Góry,

25) o przydzielenie do poc. osobowych kol. Mroza z par. Tarnowskie - Góry,

26) o zbadanie kol. Soblika z Mysłowic przez Główną Komisję Lekarską w D. K. P.

WYSTĄPIENIA PISEMNE W ODDZIAŁACH I MIEJSCACH SŁUŻBOWYCH.

W parowozowni Katowice:

1) o przydział wełny do czyszczenia,

2) w sprawie przydziału więcej ludzi na rampę węglową,

3) o zatrudnienie drużyn parowozowych w poc. według starszeństwa, oraz w różnych sprawach poszczególnych członków.

W Oddziale Mechanicznym Katowice:

1) w sprawie wyjaśnienia, czy przygotowanie i oddanie parowozu na macierzystej stacji zalicza się do czasu jazdy, oraz jaki czas postoju na końcowej stacji zalicza się do czasu jazdy,

2) w sprawie zbadania sprawy premji węglowej par. Tki 3 — 6 w parow. Katowice.

***

Szereg spraw przekazano do załatwienia Zarządowi Głównemu.

Ustnych Konferencyj w Dyrekcji Kolei Państwowych w Katowicach odbyto 95, w poszczególnych Oddziałach i miejscach służbowych 26, w Ministerstwie Komunikacji — 2, w Dyrekcji Policji — 3, w konsulacie w Bytomiu — 4, w Izbie Rzemieślniczej w Katowicach — 12, w województwie śląskim — 5, w starostwie w Rybniku — 2, w Dyrekcji Ceł w Mysłowicach — 2.

Odbyło się 4 Zjazdy Okręgowe; Zarząd Okręgowy brał udział w zebraniach Kół miejscowych 14 razy. Ogółem otrzymano korespondencji 739, wysłano 706.

Stan członków w r. 1928 wynosił 491 etatowych i 441 nieetatowych. W r. 1928 rozwiązano Koło w Lublińcu założono Koło w Maciejkowicach.

SPRAWOZDANIE KASOWE.

Przychód:			
1) **Wpływy stałe:**			
a) %% od Zarządu Głównego		2.041,15 zł.	
b) składki dobrowolne stałe		11.598,35 „	13.639,50 zł.
2) **Wpływy różne:**			
a) spłata pożyczek		2.060,— „	2.060,— zł.
3) **Depozyty:**			6.933,40 „
Razem			25.086,56 zł.
Rozchód:			
1) **Pobory Prezydjum i sił najemnych:**			
a) pobory Prezydjum	1.427,50 zł.		
b) wynagrodzenie za prace naj.	2.301,62 zł.	3.729,12 zł.	
2) **Utrzymanie lokalu i różne wydatki:**			
a) utrzymanie lokalu, komorne, światło, opał i sprzątanie	260,69 zł.		
b) różne wydatki: telefony, depesze, marki stemplowe, pocztowe, materjały piśmienne	849,79	1.110,48 zł.	
3) **Koszta Zjazdów i Konferencyj:**		4.219,92 zł.	
4) **Wydatki na cele kultural. i oświat.:**		50,— zł.	
5) **Różne wydatki:**			
a) wypłaty zapomóg z sum uzyskanych z wkładek dobrowolnych	302,— zł.		
b) wycieczki, dar jubilatom, urządzenie akademji i t. p.	4.044,25 zł.		
c) udzielone pożyczki	4.365,40 zł.	8.711,65 zł.	
6) **Depozyty:**		6.917,35 zł.	24.738,52 zł.
Pozostałość na 1.I 1929 r.			348,04 zł.
			25.086,56 zł.

Przewodniczący Komisji Rewizyjnej: **Głombik Jan.**
Członek Komisji Rewizyjnej: **Wyrwas Wiktor.**

KRAKÓW.

Zjazd Okręgowy. Dn. 22.III 1929 r. odbył się w Krakowie - Podgórzu Zjazd Delegatów Okręgu Krakowskiego. Zjazdowi przewodniczył Wice-Prezes Zw. i Prezes Okręgu — kol. **Spyt.** Na Zjazd przybyli delegaci ze wszystkich Kół miejscowych.

Kol. Spyt po zagajeniu Zjazdu szczegółowo omówił działalność Związku oraz Zarządu Okręgowego w sprawach postulatowych; zaznajomił zebranych z wystąpieniami w M. K., w Dyrekcji Kolejowej w Krakowie, omówił sprawę dodatku „mrozowego" dla drużyn parowozowych oraz szereg innych drobniejszych spraw. Sprawozdanie Prezesa Okręgu uzupełnił vice-Prezes kol. **Szymonek** poruszając szereg spraw organizacyjnych oraz podkreślając współpracę z Komisją porozumiewawczą prac. państwowych na terenie krakowskim.

W obszernej dyskusji poruszano sprawy wydania jednolitych przepisów, smarów na parowozy oraz wydania przez M. K. ustawy regulującej prawa i obowiązki pracowników kolejowych.

W końcu dyskusji zebrani wyrazili Prezydjum Związku oraz Zarządowi Głównemu uznanie i podziękowanie za pracę, podkreślając, iż w obronie słusznych żądań stoją zawsze solidarnie na każde wezwanie Zarządu Głównego.

KIELCE.

Zjazd Okręgowy. Dn. 22.I.1929 r. odbył się w Kielcach doroczny Zjazd delegatów Kół Okręgu Radomskiego. W Zjeździe wzięli udział: z ramienia Centrali Zw. Prezes Związku — kol. **Borkowski** i sekretarz Związku — kol. **Siadak** oraz delegaci Kół miejscowych. Nie przybyli delegaci z KóŁ: Sarny, Zdołbunów, Kiwerce, Włodzimierz i Gozdów. Zjazd zagaił przewodniczący Okręgu, kol. Żeber, proponując zebranym następujący porządek dzienny: 1) odczytanie protokółu z ostatniego Zjazdu; 2) sprawozdanie Zarządu Okręgowego z działalności za ubiegły okres; 3) udzielenie absolutorjum ustępującemu Zarządowi; 4) Wybór nowego Zarządu Okręgowego; 5) Przemówienia przedstawicieli Centrali Zw.; 6) Uchwalenie rezolucji zjazdowej; 7) Wolne wnioski. Porządek obrad przyjęto bez poprawek.

Kol. Michniewski, sekretarz Okręgu odczytał protokół z ostatniego Zjazdu, poczem Przewodniczący Okręgu kol. Żeber przystąpił do zdania sprawozdania za ubiegły okres. Szczegółowo omówił wystąpienia Zarz. Okr. u poszczególnych władz oraz zobrazował całokształt pracy Zarządu Okręgowego w ubiegłym roku. Następnie udzielił głosu kol. Michniewskiemu, który zdał sprawozdanie organizacyjne. Ogółem wpłynęło korespondencji 416; wysłano — 390; Zjazdów Okręgowych odbyło się 4; posiedzeń Zarządu Okręgowego 5; Zarząd Okręgowy wziął udział w zebraniach poszczególnych Kół 20 razy; uczestniczono w posiedzeniach Zarządu Głównego 6 razy.

Następnie zabrał głos Skarbnik Koła, kol. Olszak, który odczytał roczny bilans, wyjaśniając poszczególne pożycje. Przewodniczący Komisji Rewizyjnej — kol. Wojnarski stwierdził, iż gospodarka Okręgu w ubiegłym okresie prowadzona była wzorowo, wobec tego stawia wniosek o udzielenie ustępującemu Zarządowi Okręgowemu absolutorjum. W dyskusji nad sprawozdaniem Zarządu brali udział kol.kol. Adamczyk, Wojciechowski, Gustowski, Wojnarski, Szyszkowski, Żochowski, Fuks, Dziurkowski, Borkowski i inni. W rezultacie wniosek Komisji Rewizyjnej o udzielenie Zarządowi Okręgowemu absolutorjum przyjęto jednogłośnie.

Wybory do nowego Zarządu Okręgowego przeprowadzone trzykrotnie dały następujące wyniki: Przewodniczący Okręgu — kol. **Glejzer** Józef, zastępcy przewodniczącego — kol.kol. **Gustowski** Adam i **Wojciechowski** Bolesław, sekretarz — kol. **Markin**, skarbnik — kol. **Marczewski** Kazimierz, Komisja Rewizyjna — kol. kol. **Olszak** Stanisław, **Wojnarski** Stanisław i **Adamczyk** Stanisław, zastępcy kol.kol. **Leśniewski** i **Nowak**.

Następnie Prezes Związku, kol. Borkowski omówił sprawy awansów, umundurowania, perjodycznych badań lekarskich, godzinowo-kilometrowego, 8-mio godzinnego dnia pracy i inne. Sekretarz Związku, kol. Siadak wyjaśnił szczegółowo sprawę listy starszeństwa dla drużyn parowozowych w Dyrekcji Radomskiej. Z powodu braku czasu uchwalenie rezolucji powierzono nowowybranemu Zarządowi Okręgowemu.

W wolnych wnioskach omawiano sprawy lokalne.

SZCZAKOWA

Walne zebranie członków Koła. Dn. 6.III.29 r. odbyło się walne zebranie członków Koła miejscowego. W zebraniu uczestniczyli vice-prezes Związku — kol. **Spyt** oraz vice-prezes Okręgu — kol. **Szymonek.**

Po zagajeniu zebrania przystąpiono do wyborów nowego Zarządu Koła, który ukonstytuował się następująco: Przewodniczący — kol. **Kozakiewicz** Feliks, zastępca przewod-

niczącego — kol. **Pawelec** Michał, sekretarz — kol. **Borek** Roman, skarbnik — kol. **Starczyk** Józef. Komisja Rewizyjna — kol kol. **Jurgas** Walenty, **Schellner** Rudolf i **Werys** Teodor.

Poczem zebrani uchwalili rezolucję treści następującej: „Zgromadzeni maszyniści, członkowie Koła Z. Z. M. w Szczakowej, wyrażają pełne uznanie Zarządowi Głównemu Związku za gorliwą i skuteczną pracę dotyczącą postulatów uchwalonych na Walnym Zjeździe oraz przyrzekają niezłomną solidarność i gotowość poparcia tych postulatów wszelkiemi dostępnemi sobie środkami".

BYDGOSZCZ.

Pogrzeb ofiar katastrofy pod Dąbrową. Dnia 12 marca 1929 r. odbył się uroczysty pogrzeb ofiar katastrofy pod Dąbrową: maszynisty kol. **Mondrakowskiego** Tomasza i palacza kol. **Borkowskiego** Maksymiljana.

W kondukcie żałobnym, który wyruszył o godz. 17 z miejscowego szpitala wzięły udział delegacje wszystkich kół Z. Z. M. z Okręgu pomorskiego ze sztandarami, ponadto zaś delegacje kół Z. Z. M. z Gniezna i Inowrocławia tudzież delegacje innych związków kolejowych, reprezentanci władz z naczelnikiem Oddz. Mech. p. inż. Stoczewiczem na czele, 2 chóry, orkiestra kolejowa i tłumnie zebrana publiczność. Nad grobem odśpiewały chóry kolejarzy oraz Tow. „Harmonja" pienia żałobne.

Po ukończeniu obrzędu odbyła się akademja żałobna urządzona przez Zarząd Koła Z. Z. M., na której przemawiał Przew. Koła Bydgoszcz kol. Kwiatkowski, tudzież reprezentanci delegacyj.

***

Zarząd Koła Z. Z. M. w Bydgoszczy składa na tej drodze serdeczne podziękowanie wszystkim delegacjom z Okręgu Gdańskiego oraz z Kół Inowrocław i Gniezno, za łaskawe wzięcie udziału w pogrzebie ofiar katastrofy, padłych na posterunku kolegów: **Mondrakowskiego i Borkowskiego.**

Równocześnie dziękujemy kolegom z Torunia i Pruszcz — Bagienicy za hojnie składane dary pieniężne na rodziny pozostałe po ofiarach.

Za Zarząd Koła Z. Z. M. w Bydgoszczy:

Kwiatkowski, przew.
Brzeski, sekr.

PODZIĘKOWANIA.

Sz Panu **Sobańskiemu** Ludwikowi, felczerowi kolejowemu w Zdołbunowie za wyleczenie mojej żony z ciężkiej choroby oraz za troskliwą i bezinteresowną opiekę składam niniejszem „Bóg zapłać".

Daszyński Feliks,
masz. par. Zdołbunów.

***

Wszystkim kolegom, współpracownikom oraz znajomym, którzy wzięli udział w oddaniu ostatniej posługi mężowi i ojcu naszemu ś. p. **Rychterowi Piotrowi**, składamy niniejszem serdeczne „Bóg zapłać".

Żona i dzieci.

***

P. Mecenasowi Domańskiemu za energiczną i sumienną obronę mej sprawy w Sądzie Apelacyjnym w Warszawie, składam niniejszem serdeczne podziękowanie.

Rosiak Stefan
pom. masz. par. Warsz. — Praga.

***

Wszystkim kolegom i znajomym, którzy wzięli udział w oddaniu ostatniej posługi drogim nam zwłokom **Ś. p. Gudzisza Jana** p. maszynisty parowozowni Skarżysko, składam w imieniu całej rodziny serdeczne „Bóg zapłać".

Stefan Gudzisz.

***

Wszystkim, którzy wzięli udział w oddaniu ostatniej posługi ś. p. **Władysławowi Znosko**, maszyniście parowozowni Wilno, a w szczególności p. inżynierowi Misiewiczowi, przewodniczącemu Okręgu Wileńskiego Z. Z. M. p. Schabowskiemu oraz kolegom zmarłego składają serdeczne podziękowanie

Żona i matka.

ZAMIANA.

Maszynista parowozowni w Iłowie zamieni się na równorzędne stanowisko w Warszawie; parowozownia obojętna. Mieszkanie pożądane. Wyżej wymieniony posiada 3-pokojowe mieszkanie z kuchnią i ogródkiem w Iłowie.

Łaskawe zgłoszenia nadsyłać p. a. parowozownia Iłowo, Aleksander Borzuchowski.

***

Pomocnik maszynisty z prawem kierowania parowozem zamieni się na równorzędne stanowisko w D. K. P. Lwów lub Kraków; parowozownia obojętna.

Łaskawe zgłoszenia nadsyłać do parowozowni Wolsztyn DW. Poznań dla Adama Fujarewicza.

Ś. P. KOL. DEKERT JAN.

Dnia 18.III.1929 r. zmarł po krótkich cierpieniach długoletni członek Koła Z. Z. M. w Poznaniu, kol. Dekert Jan. Ś. p. zmarły cieszył się sympatją i uznaniem u swych kolegów dla swych zalet charakteru i serca. Śmierć jego stała się dotkliwą stratą dla rodziny, kolegów i przyjaciół.

Cześć Jego pamięci!

Wydawca: Zaw. Zw. Maszyn. Kolej. Red. odpow.: **Henryk Sommerfeldt.**

Odbito w drukarni „Robotnika", Warecka 7.